

— hví tað er vorðið sjákt er ein sak fyr seg — men hvussu kunnu vit lekja tað? Kanska ein »ope-rasjón« ein radikal burturskering av øllum tí rotta sum herjar sam-felagið og ger tað alt sjákt, hevði verið einasta ráð! — Hvat tjena oll hesi reidarir og keypmenn, ið »liggja á knounum«, sum spyrjarin sigur? Koma tey nakr-antið aftur á fótur, sokka tey ikki longur og longur niður í evjuna? Ella skuldi tað kanska verið so vorðið, at tað bara er arbeiðararnir og fiskimennirnir ið vansan liða og henda liggjan á knounum bara er »camouflage«.

Tað einasta rættla og væl einast møguliga, tá so er vorðið, er at forstandarskapini geva hesum monnum eitt moratorium við skaltinum, ella eina so stóra nið-urseting, at teir fáa rindað hann. »Mangt er í neyðini nýtt, sigur orðatakið, og ein skuldi trúð, at her kundi hetta orðatakið verið tikið til brúks; tí vit kunna væl ikki hugsa okkum, at tað ræður um, at so fáir sum møguligt av teim ómúgvandu skulu sleppa fram at til val av monnum til sóknarstýri?«

Víðvíkjandi eini, »transport«, so er hertil at siga, at meiri kann tá ein maður ikki gera, enn at binda seg, tí ein transport er bandið yvir øll bond — men so er spurningurin: er hesin maður keypmadur ella reidari so mikið verður, at ein tilfukur »transport« hevur meiri virði enn at festa sær í pípuva við? Hvat eitt for-standarskap vil gera er eitt, hvat tað kann er eitt annað, men at tað eigur at gera sum best, er eyðvitað. —

Men oll tey, sum bæði til eitt og annað val hava gingið eftir »politiskum linjum« ella hava valt teir, sum tey hava hildið verið stórar, kunnu takka sær sjálvum fyr, at nú liggja tey, so sum tey stálvi hava reitt upp. —

Bladst.

Heim til mamma — Ein saga.

Ein stórbýur sum San Fran-cisco hevur einki trot uppá stóð, ein ein sjómadur kann stutt-leika sær, tá hann kemur aftur av langari ferð og hevur fullan peningapungin. Men Herman Underby hevði ikki hug til at lata pungin upp og peningin rulla, hann gekk bert og spák-aði kring í gotunum og hugdi at teim vökru, glitrandi vorum í sølubúðunum. — Tað var ikki sori, langt frá, at hann fyr hevði selt nógvan pening til, tá hann var komin aftur av long-um ferðum. Ikki fyr tað, at hann var nakar svirrir; men hann hevði eina opna hond og vildi fegin sleggja glað menn-iskju uttan um seg. Tað var eisini synd at siga, at ikki var ein hópur, ið tórvaði eitt sindur av blóðskapi, uppí steypin av øli ella nokur oyru — allastáði var arbeiðsloysi og lítið at vinna. —

I kvöld var hann farin einsam-allur í land, hann vildi ikki vera saman við hinum, hann vildi vera sparín og ikki longur oyða pening til ónyttu. — Hann var ikki heilt ungar longur, og viðhvørt feldi hann pínu her og

har, tað mundi vera giktin. Hon var von at plága gamlar sjó-menn, og best var at hugsa um tann dag, tá hann varð neyðskad-ur at siga sjónum farvæl — tá var gott at eiga eitt sindur av peningi at taka til!

Tó, eina ferð í biografín kundi hann tó taka sær loyvi til, tað nýttist ikki at vera so natin. — Ein hópur av fólki stóð í rað uttan fyr eitt portur og bíðaði ótolin eftir at sleppa inn, og oppi yvir var spent eitt hvítt loft við stórum stavum mál-aðum á: »Heim til mamma« — Hetta mátti vera vakurt at siggja, og tá upplatið varð, fór hann inn saman við øllum hinum.

— — — Byrjanin av filmi-num hevði ikki stórt at tyða, helt hann. Hetta var hin gamla søgn um hin burturlivna sonin — bara í nýggjum búna — men hann var eingin »burt-urblivin sonur«, hann hevði ikki oytt arv sín — har hevði so satti ikki verið nakað at arva! Síðan hann var konfirmeradur, hevði hann verið settur til at klára seg sjálvan, og javnliga hevði hann sent pening heim til mammuna; í brøvum sínum skrivaði hon eisini altíð til hans-ara, at hann var góður sonur við mammu sína.

Annarleiðis var tað við heiggja hansara Aksel, ið átti ein »farm« einastaðni yviri í Canada; hann hevði ongantið haft nakað at avsiggja til hennara, okkurt lítið til jóla, kanska. — Nei, Herman hevði einki at iðra seg um — sjálvsagt kundi hann fyr verið farin at verða meiri sparín! men annars, nei!

Filmurin gekk. Her komu nakrar myndir úr einum lítlum býi — hann líkasum vaknaði upp, hygg! Smá og lág hús við blónum vaksandi upp eftir veggjunum — nokur hosi gingu og skavaðu uttanfyri — hygg, har kom ein gomul kona út við breyðmolum at geva teimum — hár hennara flaskaði í vind-inum — — — Hann kendi seg so undarligan við. Hvussu mundi mamma hansara siggja út nú? Stuttligt hevði tað verið at komið heim aftur, at sæð hana og talað við hana! Tað hevði verið so hugnaligt nú aftur at sítið inni í stovu henn-ara við teim blómutu gardi-nunum og sæð út á sjógvín, meðan kaffirokurin úr kok-inum segði frá, at nú kom

mamman skjótt við kannuni — Og altíð visti hon so nógv at siga frá, hon mundi eiga ein hópur av søgum nú, hon mundi hava savnað eina mongd saman í øllum teim farnu árum. — Nú sat hon so einslig — mundi hon tó ikki hava saknað hann, so leingi hann hevði verið burtur? Á, jú, hon hevði eisini mangan skrivað tað, at hon kendi seg so einslig. Hann hevði ikki fyrr hugsað stórvægis um tað — men nú kendi hann tað, nú fataði hann, hvussu hon mangan dag hevði sítið — einsom,ongan at tosa við!

Áður hann fór umborð aftur tað kvöldið, hevði hann gjørt av við seg sjálvan, at hann vildi eina ferð heim til hitt gamla landið, og um morgunin fór hann til fyrsta stýrsmannin og bað um loyvi at sleppa av. — Stýrmaðurin royndi at fáa hann frá hesum — teir vildu ikki fegin missa hann, og ikki var í hesum tíðum beint hjá nokrum at geva nakað frá sær o. s. fr., men Herman varð við silt: »Nú havi eg sigt á Stillaðavini í fimin ár, eg havi verið í hvor-jari havn frá Beringsundinum og til New Zealand, í Japan og á oyggjunum í Suðurhavinum havi eg verið — nú havi eg fingið hug til at siggja hina síðuna á jorðini aftur.« —

Hann fekk loyvi til fara av, og í fyrstuni hugaði hann um at fáa sær hyru heim við skipi, men órovur var gingin honum í blóðið, hann var vorðin so skundisligur. — Skuldi hann gera ein avstingara norður til Canada at vitja heiggjan? — nei, teir høvdu ivaleyst litla fragd av at hittast; stórum munur var millum teirra í aldri, og stórus felagsskapur hevði ongantið verið millum teirra, best var at venda nosini beint heim.

I New York keypti hann sær ferðapláss við einum stórum dampara; men hetta dámdi honum ikki reiðiliga, tí at ganga har innanbórðs á skipi og einki hava at gera, nei tað dugdi hann ikki. Hann hevði ofta fyrr óv-undað ferðafólkunum, sum gekk har og hevði góðar dagar og bara spældi sær — nú hann sjálvur var millum ferðafólkið, vildi hann fegin býtt um við ein av skipsmonnum.

Ferðin vardi ein dag longur

enn ætlað, vegna mjorka, og hetta gjørdi hann ótolan. Tað var onga nyttu til, at hann segði við seg sjálvan, at hevði hann kunnað verið so mong ár burtur heimanifrá, høvdu nakrir fáir tímar einki at tyða. — Men tað varð við at mala runt í høv-dinum á honum, at tað galt um at skunda sær. Hann visti tað væl, at mamma hansara altíð hevði haft góða heilsu, men — hon kundi kanska vera komin fyr eitt óhapp, nú lá hon kanska á sjúkrahúsinum og longdist eftir onkrum at vitja seg. — — —

Tað leið móti kvöldi, tá skipið kom til lands, og so skjótt hann hevði fingið beint fyr ferðagóði sínum, fekk hann fatar á einum bili og koyrði út til tann part av býinum, har mammu báði. — Har vóru mong nýggj hús komin afturat, so nú sást ikki longur út á sjógv, men teirra gamla heim stóð, sum áður hann fór. Eingin annar munur var at siggja, enn at nú ligu hvítar gardinur fyr vindeyg-u-num, blómurnar uttanfyri tykt-ust at vera tær somu, har var einki umskift.

Hann bankaði uppá dyrnar, og ein ung kona læt upp. Hetta undraði hann seg ikki á, tí mamman hevði av og á haft fólki búgvandi í húsunum. — »Er frá Underby við hús, vita tygum?«

»Frú Underby — — nei hon er burturreist.«

»Burtur —« segði hann og stúrsaði, tað kom honum so dátt við.

»Ja, eg hugsi hon er farin til ein son, hon eigur yviri í Canada.«

»So — o?«

»Ja, tað siga tey. Hon hevur, sigst, ein annan son, sum er sjómadur. Hann hevur av og á sent pengar, sum hon goymdi sær, til hon hevði nóg mikið til ferðina.«

»So, so — ja, tað kann væl vera, ja so.«

Konan hugdi at honum: »Tyg-um eru kanska í ætt við hana?«

Jacob Lützen, Thorshavn.
Tel.: 11 & 115.

»Nei, nei — tað eri eg ikki,« leyg hann.

Konuni nýttist ikki at vita, hvør hann var, tað loysti seg ikki, at fólki fekk tað at tosa um. Hann beyð farvæl og koyrði til eitt gistingarhús.

Seinni út á kvöldið fór hann út, hann kendi seg so undarliga friðleysan, hann mátti fáa okk-urt annað at hugsa um.

Framman fyr einum biografi stóð hópur av fólki í rað, og uttan at hugsa um annað enn at koma við inn varð hann eis-ini standardi og bíðaði til upp-latið var. — Og so fór hann við inn at siggja. . . . Stillaðav-ins loyndir!

Umsett eftir Erik Bertelsens søgu: »Hjem til Mor —«

Fiskemarkedet.

»Føroya Fiskaútflutnings-felag meddelet:

27.—12.—33.

Genua: Priser uforandret. Fra Norge »Inger« 2 1/2 Tons.

2.—1.—34.

Bilbao: Tilførsel af færøsk Klipfisk 1027 Tons, af islandsk 478. Beholdninger af færøsk 900, af islandsk 750. Priser for færøsk Klipfisk 89,90 Ptas. pr. 50 kg, for islandsk 82,81. Ster-ling 40,00.

HURTIG LEVERING

66 Skridt fra Statsvejen

nedad Bogota og De er ved **ANDRÉ ANDRESENS Reparationsværksted**, hvor De faar Antogen-Svejsning, Bore- og Drejearbejde udført.

MODERATE PRISER

TIL FØROYA FISKIMENN

Formaður Føroya Fiskimannafelags ger hervið kunnugt:

1) Við ráðgerðina millum fiskimannafelagið og reidarafelagið hin 29. og 30. november 1933 kom eingin semja ilag um kontraktina fyr 1934, og kontraktin fyr 1933 er ikki galdandi fyr 1934, tí hon gekk út 31. december 1933.

2) Roknskaparlistar fyr 1934 og kvittunnarheftir eru send út til allar sóknarformenn felagsins, og teir skulu krevja inn lima-gjaldið fyr 1934 áður enn menn fara til skips.

3) Eftir lógbroytingini, sum nú er samtykt við 1122 st. fyr og 52 st. ímóti skulu **allir fiskimenn**, herundir eisini **bestumenn og motormenn**, vera limir í Føroya Fiskimannafelag. Fiskimennirnir verða tí hervið minnt á at ansa eftir við pámyndstringina, at allir umborð eru organiseraði: Skiparin í Skipara- og Navigatørfelag-num og hinir í Føroya Fiskimannafelag.

Pl. Tórshavn, hin 8. januar 1934.

R. SIIRSIJOLD